

United Nations
Nations Unies

International
Criminal Tribunal
for the former
Yugoslavia

Tribunal Pénal
International pour
l'ex-Yougoslavie

SAOPŠTENJE ZA JAVNOST

(Isključivo za medije. Nije zvaničan dokument)

VEĆE

Haag, 20. jul 2009.

Sažetak presude u predmetu Tužilac protiv Milana Lukića i Sredoja Lukića

U nastavku se nalazi sažetak presude Preteresnog veća koju je danas pročitao sudija Robinson:

Preteresno veće danas zaseda kako bi izreklo presudu u predmetu *Tužilac protiv Milana Lukića i Sredoja Lukića*. Ukratko ću izneti zaključke Pretresnog veća. Naglašavam da je ovo samo sažetak, a da je jedini merodavan tekst pisana presuda koja će biti stavljena na raspolaganje nakon zasedanja.

Ovaj predmet tiče se događaja koji su se desili u opštini Višegrad i u samom gradu Višegradu, u Bosni i Hercegovini, u periodu od 7. juna 1992. godine do 10. oktobra 1994. godine. Opština Višegrad nalazi se u jugoistočnoj Bosni i na istoku se graniči sa Republikom Srbijom. U aprilu 1992. godine nakon dela nasilja nad muslimanskim stanovništvom u opštini, Jugoslovenska narodna armija, odnosno JNA, ušla je u Višegrad. Ona se kasnije povukla, 19. maja 1992. godine, nakon što je uspostavila srpsku kontrolu nad gradom i opštinom. Po odlasku JNA došlo je do porasta napada na nesrpsko stanovništvo, između ostalog i do ubistava, nestanaka, silovanja, premlaćivanja i uništavanja nesrpske imovine. Ove napade vršile su paravojne grupe koje su delovale u Višegradu uz saučesništvo ili pristanak srpskih vlasti. Broj nasumičnih ubistava i nestanaka dostigao je vrhunac u maju i junu 1992.

U tom su kontekstu Milan Lukić i Sredoje Lukić, obojica rodom iz sela Rujišta kod Višegrada, prema navodima optužnice počinili zločine za koja se terete.

Milan Lukić je optužen da je počinio ili pomagao i podržavao progon, ubistvo, istrebljenje, okrutno postupanje i nehumana dela, kao zločine protiv čovečnosti i ratne zločine, a u odnosu na šest zasebnih događaja. Ti događaji su sledeći: 1) ubistvo petorice civila Muslimana na reci Drini 7. juna 1992. godine ili otprilike tog datuma, 2) ubistvo sedmorice civila Muslimana u fabrici Varda u Višegradu 10. juna 1992. godine ili otprilike tog datuma, 3) zbivanja koja su dovela do toga da otprilike sedamdesetoro Muslimana civila bude živo spaljeno u kući Adema Omeragića u Pionirskoj ulici u gradu Višegradu dana 14. juna 1992. godine ili otprilike tog datuma, i samo spaljivanje tih ljudi, 4) to što je otprilike sedamdesetoro Muslimana civila živo spaljeno u kući Mehe Aljića na Bikavcu, takođe u gradu Višegradu, dana 27. juna 1992. godine ili otprilike tog datuma, 5) ubistvo Hajre Korić, Muslimanke, civila, otprilike u junu 1992. godine, i 6) premlaćivanje Muslimana zatočenih u zatočeničkom logoru u Uzamnici od avgusta 1992. do oktobra 1994. godine.

Sredoje Lukić je optužen da je počinio ili pomagao i podržavao zločine progona, ubistva, istrebljenja, okrutnog postupanja i nehumanih dela, kao zločine protiv čovečnosti i ratne zločine, a u odnosu na tri od gorepomenutih šest događaja: 1) onoga kada je otprilike 70 osoba živo spaljeno u kući Adema Omeragića, 2) onoga kada je otprilike 70 Muslimana civila živo spaljeno u kući Mehe Aljića, i 3) premlaćivanje Muslimana zatočenih u zatočeničkom logoru u Uzamnici.

U pogledu događaja na Drini, dokazi pokazuju da je Milan Lukić 7. juna 1992. godine okupio sedmorice Muslimana, a potom ih odvezao na reku Drinu, u blizinu Sasa, gde ih je poređao uz obalu reke. Milan Lukić se nije osvrtao na preklinjanja žrtava da im poštedi život. Vojnicima koji su bili s njim naredio je da na ove muškarce pucaju jedinačnom vatrom. On i vojnici su tim muškarcima pucali u leđa, usmrтивši odmah nekolicinu njih, a onda su u one za koje su mislili da su još živi ispalili još nekoliko hitaca. Njih petorica je stradalo. Samo su VG014 i VG032, a obojica su svedočila pred ovim Pretresnim većem, preživeli pretvarajući se da su mrtvi.

Internet adresa: <http://www.icty.org>

Služba za medije/komunikacije

Churchillplein 1, 2517 JW The Hague. P.O. Box 13888, 2501 EW The Hague. The Netherlands

Tel.: +31-70-512-5343; 512-5356 Fax: +31-70-512-5355

U pogledu događaja u fabrici Varda, iz dokaza se vidi da je 10. juna 1992. godine ili otprilike tog datuma, Milan Lukić ušao u fabriku i izveo sedmoricu Muslimana s njihovih radnih mesta. Potom ih je odveo na obalu Drine ispred fabrike, gde ih je poređao. Milan Lukić je onda pucao u te muškarce naočigled nekoliko osoba koje su to posmatrale, među kojima su bile i žena i kći Ibrišima Memiševića, jedne od žrtava. Sva sedmorica su pobijena.

Izveden je pozamašan broj dokaza u vezi s događajem u Pionirskoj ulici. Iz dokaza se vidi da je grupu od 70 civila Muslimana od kojih je većina bila iz sela Koritnika, a među njima dosta članova porodice Kurspahić, grupa naoružanih Srba odvela u kuću Jusufa Memića u Pionirskoj ulici i tamo ih opljačkala pod pretnjom oružja. Žene i nekoliko dece pretresli su do kože. Nakon toga su odveli nekoliko žena. One su po povratku u kuću rekly da su bile silovane. Kasnije te iste večeri, grupa žrtava prebačena je u obližnju kuću koja je pripadala Ademu Omeragiću. Tamo su ih zaključali u prostoriju u prizemlju. Iz dokaza se vidi da je na tepih te prostorije prosuta zapaljiva tečnost. Nakon izvesnog vremena zapaljena eksplozivna naprava ubačena je u tu prostoriju. Njena eksplozija je izazvala veliki požar. Dok su žrtve pokušavale da kroz dva prozora te prostorije pobegnu od plamena, na njih su pucali naoružani muškarci koji su bili pred kućom. U prostoriju je ubačeno još eksplozivnih naprava. Svedoci VG078 i VG101, koji su pobegli i skrivali se u blizini, čuli su pucnje koji su dopirali od kuće Adema Omeragića. VG101 je rekao VG078: «Ovi ljudi nam ubijaju majku, punicu, dvoje djece našeg brata, a oni ništa nisu skrivali.»

Samo je šaka njih preživela, a svi koji su još u životu došli su da svedoče pred Pretresnim većem. Međutim, 59 ljudi je izgorelo živo.

Odbrana Milana Lukića osporila je čak i to da je do požara u kući Adema Omeragića uopšte došlo, preko veštaka koji su obišli lice mesta u januaru 2009. godine. Pretresno veće je prihvatilo stav veštaka da što je duži razmak između događaja i uviđaja da su zaključci do kojih se može doći manje pouzdani. Dok ih je tužilac unakrsno ispitivao, ti veštaci su u tolikoj meri ograničili svoje zaključke da su se njihove ukupne konstatacije našle praktično bez utemeljenja. Oni su se, između ostalog, složili da je do požara moglo doći, te da zapaljiva naprava jeste eksplodirala u kući Adema Omeragića. Stoga je Pretresno veće malo težine pridalo njihovom iskazu.

Na osnovu toga što je Pretresno veće u predmetu *Tužilac protiv Mitra Vasiljevića* prihvatilo Vasiljevićev alibi za događaj u Pionirskoj ulici, odbrana Milana Lukića je takođe osporila verodostojnost izvesnog broja svedoka optužbe koji su se sećali da su Mitra Vasiljevića tamo videli. Na osnovu dokaza predloženih u ovom predmetu, Pretresno veće je većinskom odlukom, uz protivno mišljenje sudije Robinsona, zaključilo da je Mitar Vasiljević zapravo bio u Pionirskoj ulici tokom pljačke u kući Jusufa Memića, a potom i tokom premeštanja ljudi i paljenja kuće Adema Omeragića.

Iz dokaza se vidi da je Milan Lukić bio u kući Jusufa Memića i da je žrtvama oteo stvari od vrednosti. Bio je tu, naoružan, i dok su ljude pretresali do gole kože. Takođe je učestvovao u izvođenju žena koje su, kako su rekly, bile silovane. Milan Lukić je učestvovao u premeštanju žrtava u kuću Adema Omeragića, a iz dokaza se vidi da je on taj ko je zatvorio vrata pošto se ta grupa ljudi našla unutar prostorije. Pretresno veće je takođe konstatovalo da je Milan Lukić taj ko je stavio zapaljivu napravu u prostoriju i tako zapalio kuću. Pored toga, Pretresno veće je konstatovalo da je on pucao na prozore kuće i ranio VG013 pogodivši je dok je bežala.

Iz dokaza se vidi da je Sredoje Lukić, policajac u Višegradu, takođe bio prisutan i naoružan u kući Jusufa Memića, između ostalog i onda dok su ljude pljačkali i pretresali do gole kože, a žene izvodili. Pretresno veće je konstatovalo da je bio prisutan i prilikom premeštanja ljudi u kuću Adema Omeragića. Međutim, iako je Pretresno veće zaključilo da nema pouzdanih dokaza da je Sredoje Lukić zapalio kuću Adema Omeragića ili pucao na prozore dok su ljudi pokušavali da se spase, Pretresno veće je, uz protivno mišljenje sudije Robinsona, zaključilo da je time što je bio prisutan i naoružan, Sredoje Lukić bitno doprineo smrti 59 osoba zarobljenih u kući. Pretresno veće je nadalje zaključilo da je Sredoje Lukić pomagao i podržavao okrutno postupanje i nehumana dela počinjena nad pripadnicima grupe.

Druga optužba za spaljivanje živih civila Muslimana tiče se događaja u kući Mehe Aljića na Bikavcu. Zehra Turjačanin je svedočila o ovom događaju. Ona je tužna i tragična, ali istovremeno herojska ličnost. Trajno onesposobljena usled ovog događaja, s doživotnim ožiljcima, ona je prekinula svaku vezu sa svojom nekadašnjom domovinom. Njen iskaz, kao i iskazi drugih svedoka, pokazuje da su Milan Lukić i drugi naoružani muškarci uterali grupu od otprilike 70 civila Muslimana

u kuću Mehe Aljića i tamo ih zaključali. Sve izlaze su blokirali teškim nameštajem, a na vrata naslonili i kapiju od garaže, kako ovi ne bi pobjegli. Na kuću su pucali, unutra bacali bombe i tako je zapalili. Svedocima VG058 i VG035 u živom su sećanju užasni krici ljudi u kući, «kao zavijanje mačaka». Pretresno veće je zaključilo da je živo zapaljeno bar 60 civila Muslimana.

Odbrana Milana Lukića je preko svojih veštaka osporila i to da se desio požar na Bikavcu. Iz ranije pomenutih razloga, Pretresno veće je pridalo malo težine ovim iskazima koji se odnose na požar na Bikavcu. Pretresno veće nije pridalo nikakvu težinu iskazu Džordža Hafa, veštaka psihologa koji je izneo svoje stavove o iskazu Zehre Turjačanin, jedine preživjele iz tog događaja, a da s njom nije imao nikavih kontakata. Odbrana je osporavala i verodostojnost iskaza Zehre Turjačanin zbog toga što je odmah nakon što se izvukla iz požara, srpskim vojnicima i jednom lekaru na različite načine objasnila poreklo svojih užasnih opekotina. Pretresno veće zaključuje da je Zehra Turjačanin svedok istine, a da različita objašnjenja ne dovode u sumnju njen iskaz.

Pretresno veće je uvereno da je Milan Lukić bio prisutan i naoružan tokom celog događaja. Kundakom puške je gurao ljude u kuću, govoreći: «Hajde da ih utrpamo što više unutra». A pošto su žrtve zaključane, on je pucao na kuću, ubacio ručne bombe u kuću, a potom je zapalilo posuvši benzin.

Međutim, što se tiče prisustva Sredoje Lukića tokom tog događaja, Pretresno veće je većinskom odlukom, uz protivno mišljenje sudije Davida, zaključilo da iskaz Zehre Turjačanin nije dovoljno uverljiv. Stoga Pretresno veće u većini, uz protivno mišljenje sudije Davida, nije uvereno da je Sredoje Lukić prisustvovao događaju na Bikavcu.

Pretresno veće će sada preći na poslednja dva događaja iz optužnice. U pogledu ubistva Hajre Korić, iz dokaza se vidi da je Milan Lukić tražio Hajru Korić u grupi žena i dece u begu. Našavši je, Milan Lukić ju je izdvojio iz grupe i u nju pucao iz neposredne blizine. Smejao se kada je nogom prevrnuo njeno telo i pucao joj u leđa.

U pogledu logora u Uzamnici, iz dokaza se vidi da su i Milan Lukić i Sredoje Lukić odlazili u logor iskorištavajući za to pogodne okolnosti, iako je Sredoje Lukić u logor dolazio ređe od Milana Lukića. Kada bi se našli u logoru, i Milan Lukić i Sredoje Lukić bi zatočenike žestoko i više puta izudarali nogama, mlatili pesnicama, pendrecima, motkama i kundacima. Nekoliko žrtava je svedočilo pred Pretresnim većem o tim okrutnim premlaćivanjima, teškim i trajnim povredama koje su zadobili i patnjama koje su prošli.

Milan Lukić je izneo odbranu alibijem za događaje na reci Drini, u fabrici Varda, u Pionirskoj ulici, na Bikavcu i u logoru u Uzamnici. Alibi za Drinu i Vardu je da je Milan Lukić bio u Beogradu i Novom Pazaru u Srbiji od 7. juna do 10. juna 1992. Pretresno veće je zaključilo da njegov navodni alibi karakteriše niz upadljivih nedoslednosti i smatra da iskazi dva ključna svedoka, MLD1 i MLD10, nisu dovoljno verodostojni. Iskaz MLD10 trebalo je da potkrepi alibi za događaj na Bikavcu, odnosno da je krajem juna 1992. godine Milan Lukić tri ili četiri dana bio u Rujištu. Pretresno veće je zaključilo da je iskaz svedoka MLD10 i u tom pogledu krajnje nepouzdan. Ono što je posebno poljuljalo verodostojnost svedoka MLD10 uopšteno uzevši je verodostojan i pouzdan iskaz Hamdije Vilića da je MLD10 dobio novac da lažno svedoči.

Alibi Milana Lukića za događaj u Pionirskoj ulici je da je od 13. juna do 15. juna 1992. godine on bio kao rezervni policajac razmešten na Kopitu. Pretresno veće je zaključilo da iskazi svedoka koji utemeljuju ovaj alibi u celini, pokazuju nepodudarnosti po pitanjima od centralnog značaja za alibi. Pretresno veće je takođe zaključilo da su iskazi svedoka MLD4 i Gorana Đerića nepouzdati.

Malo dokaza je izvedeno u potkrepu alibija za optužbe koje se tiču zatočeničkog logora u Uzamnici, a po njima je jedan deo predmetnog perioda Milan Lukić proveo u zatvoru. Pretresno veće je zaključilo da neko vreme koje je Milan Lukić u proleće 1993. godine, a moguće i 1994. godine, proveo u zatvoru, nema nikakvog uticaja na dokaze iz kojih se vidi da je on tukao zatočenike jer se ne radi o istom vremenskom periodu.

Sredoje Lukić je izneo odbranu alibijem za događaje u Pionirskoj ulici i na Bikavcu. U svetlu zaključka većine da tužilac nije van razumne sumnje dokazao da je Sredoje Lukić prisustvovao događaju na Bikavcu, Pretresno veće nije ni izvodilo zaključke u pogledu alibija za taj događaj. Što se tiče alibija za događaj u Pionirskoj ulici, a to je da se Sredoje Lukić sastao sa Veroljubom

Živkovićem i Branimirom Bugarskim u Obrenovcu, u Srbiji, 14. juna 1992. uveče, Pretresno veće je zaključilo da je više aspekata predloženih dokaza neuverljivo, a da iskaz Veroljuba Živkovića, ključnog svedoka, nije ni verodostojan ni pouzdan.

Za svaki događaj za koji je izneta odbrana alibijem, Pretresno veće je razmatralo celokupne dokaze, odnosno i dokaze koje je izveo tužilac i dokaze koje je izvela odbrana, te je zaključilo da alibi razumno ne može biti istinit. Pretresno veće je pre svega odbacilo alibije za događaje na Drini i u fabrici Varda kao cinične i bešćutno smišljene tvorevine. Pretresno veće je zaključilo da je tužilac van razumne sumnje dokazao relevantne optužbe.

Izveden je veliki broj dokaza o drugim zločinima koji su počinjeni u Višegradu tokom predmetnog perioda, između ostalog o konkretnim slučajevima ubistava, silovanja i premlaćivanja, od kojih su navodno neke počinili Milan Lukić i Sredoje Lukić. Veliki deo tih dokaza, između ostalog i u pogledu nekoliko slučajeva silovanja, tužilac je izveo u svrhu pobijanja predloženih alibija. Budući da ni Milan Lukić ni Sredoje Lukić nisu optuženi za krivična dela koja proizilaze iz tih radnji, Pretresno veće se nije bavilo utvrđivanjem krivice u odnosu na njih.

Milan Lukić i Sredoje Lukić su zločine za koje im se sudilo u ovom predmetu počinili uz bezdušan i gnusan prezir za ljudski život. Pretresno veće je zaključilo da je Milan Lukić lično ubio najmanje 132 Muslimana. Početkom juna 1992. godine i za svega nekoliko dana, Milan Lukić je po kratkom postupku, nehajno i hotimično, pobio dvanaestoricu Muslimana na Drini. Hladnokrvno je, nonšalantno i drsko, ubio Hajru Korić. Kao osobe koje su koristile zgodne prilike da uđu u logor u Uzamnici, i Milan Lukić i Sredoje Lukić su tamo išli samo zato da bi vršili nasilje nad zatočenicima. Iako je Sredoje Lukić u logor dolazio ređe od Milana Lukića, i jedan i drugi su tukli zatočeničke uz izuzetnu okrutnost, nanoseći im teške i trajne ozlede.

Pretresno veće je zaključilo da je Milan Lukić igrao glavnu ulogu u događajima i u Pionirskoj i na Bikavcu u kojima je živo izgorelo u prvom slučaju 59, a u drugom najmanje 60 osoba. Iako Sredoje Lukić nije lično podmetnuo požar u kući Adema Omeragića, znao je šta će se desiti žrtvama koje je pomogao da se sprovedu do kuće Adema Omeragića.

Po mišljenju Pretresnog veća požari u Pionirskoj ulici i na Bikavcu najgori su primeri nečovečnih postupaka jednog čoveka prema drugom. U istoriji ljudske nečovečnosti, koja je već isuviše duga, žalosna i ogavna, požari u Pionirskoj i na Bikavcu zauzimaju istaknuto mesto. Na kraju dvadesetog veka, obeleženog ratom i krvoprolićem kolosalnih razmera, ovi užasavajući događaji ističu se po gnusnosti spaljivanja, po očiglednom predumišljaju i proračunatosti koji ih definišu, po tome kako su žrtve iz čiste bezdušnosti i surovosti sprovedene, zatvorene i zaključane u te dve kuće da bi se našle potpuno bespomoćne u paklu koji je onda nastao, po stepenu boli i patnje koje su žrtve trpele dok su žive gorele. U tom činu zatiranja svakog traga pojedinačnim žrtvama, počiva nečuvena surovost koja itekako mora povećati težinu koja pripisuje ovim zločinima.

I naposljetku, u optužnici se navodi da su Milan Lukić i Sredoje Lukić počinili zločin progona kroz više radnji u osnovi tog dela. Pretresno veće je zaključilo da je Milan Lukić delovao s diskriminatornom namerom počinjavajući radnje u osnovi progona za koje se tereti. Veće je zaključilo da je i Sredoje Lukić delovao s diskriminatornom namerom pomažući i podržavajući radnje u osnovi za koje se tereti. Sudija Robinson se na slaže s ovim zaključkom Pretresnog veća u delu koji se tiče premeštanja otprilike sedamdesetoro civila Muslimana u kuću Adema Omeragića, njihovog zatvaranja i ubistva u toj kući tokom događaja u Pionirskoj ulici, kao radnji u osnovi krivičnog dela progona.

Pretresno veće proglašava Milana Lukića krivim u skladu sa članom 7 (1) Statuta zato što je počinio:

Progone, zločin protiv čovečnosti, tačka 1;

Ubistvo, zločin protiv čovečnosti, tačka 2;

Ubistvo, kršenje zakona i običaja ratovanja, tačka 3;

Nehumana dela, zločin protiv čovečnosti, tačka 4;

Okrutno postupanje, kršenje zakona i običaja ratovanja, tačka 5;

Ubistvo, zločin protiv čovečnosti, tačka 6;

Ubistvo, kršenje zakona i običaja ratovanja, tačka 7;

Ubistvo, kršenje zakona i običaja ratovanja, tačka 10;

Nehumana dela, zločin protiv čovečnosti, tačka 11;

Okrutno postupanje, kršenje zakona i običaja ratovanja, tačka 12;

Ubistvo, kršenje zakona i običaja ratovanja, tačka 15;

Nehumana dela, zločin protiv čovečnosti, tačka 16;

Okrutno postupanje, kršenje zakona i običaja ratovanja, tačka 17;

Ubistvo, zločin protiv čovečnosti, tačka 18;

Ubistvo, kršenje zakona i običaja ratovanja, tačka 19;

Nehumana dela, zločin protiv čovečnosti, tačka 20;

Okrutno postupanje, kršenje zakona i običaja ratovanja, tačka 21.

Pretno veće, odlukom većine, uz protivno mišljenje sudije van den Wyngaert proglašava Milana Lukića krivim u skladu sa članom 7(1) Statuta zato što je počinio:

Istrebljenje, zločin protiv čovečnosti, tačka 8;

Istrebljenje, zločin protiv čovečnosti, tačka 13.

Pretno veće osuđuje Milana Lukića na doživotnu kaznu zatvora.

U skladu sa pravilom 101(C) Milan Lukić ima pravo da mu se uračuna vreme koje je proveo u pritvoru, što u trenutku izricanja presude iznosi 1443 dana, kao i bilo koji dopunski vremenski period koji bude proveo u pritvoru čekajući na presudu u žalbenom postupku.

Ovaj podatak se navodi za slučaj da bude potreban u eventualnom daljem postupku,

Prema članu 103 (C) Milan Lukić ostaje u pritvoru ovoga suda dok se ne završe pripreme za njegovo prebacivanje u zemlju gde će izdržavati zatvorsku kaznu.

Pretno veće odlukom većine, uz protivno mišljenje sudije Davida, proglašava da Sredoje Lukić nije kriv u odnosu na sledeće tačke optužnice:

Tačka 8: istrebljenje, zločin protiv čovečnosti;

Tačka 13: istrebljenje, zločin protiv čovečnosti;

Tačka 14: Ubistvo, zločin protiv čovečnosti;

Tačka 15: Ubistvo, kršenje zakona i običaja ratovanja;

Tačka 16: Nehumana dela, zločin protiv čovečnosti;

Tačka 17: Okrutno postupanje, kršenje zakona i običaja ratovanja.

Pretno veće proglašava Sredoja Lukića krivim prema članu 7(1) Statuta zato što je počinio:

Nehumana dela, zločin protiv čovečnosti tačka 20;

Okrutno postupanje, kršenje zakona i običaja ratovanja tačka 21.

Pretresno veće proglašava Sredoja Lukića krivim u skladu sa članom 7(1) Statuta zato što je pomagao i podržavao:

Progon, zločin protiv čovečnosti, tačka 1;

Nehumana dela, zločin protiv čovečnosti tačka 11;

Okrutno postupanje, kršenje zakona i običaja ratovanja, tačka 12.

Pretresno veće, odlukom većine, uz protivno mišljenje sudije Robinsona proglašava Sredoja Lukića krivim u skladu sa članom 7 (1) Statuta zato što je pomagao i podržavao:

Ubistvo, zločin protiv čovečnosti, tačka 9;

Ubistvo, kršenje zakona i običaja ratovanja , tačka 10.

Pretresno veće osuđuje Sredoja Lukića na zatvorsku kaznu u trajanju od 30 godina.

U skladu sa pravilom 101 (C) Sredoje Lukić ima pravo da mu se uračuna vreme koje je proveo u pritvoru, što u trenutku izricanja presude iznosi 1404 dana, kao i bilo koji dopunski period koji bude proveo u pritvoru čekajući na presudu u žalbenom postupku.

Prema članu 103 (C) Sredoje Lukić će ostati u pritvoru ovoga suda dok se ne završe pripreme za njegovo prebacivanje u zemlju gde će izdržavati zatvorsku kaznu.

Ovo zasedanje je završeno.
